

V mednarodni reviji *Jesuits, the Society of Jesus in the World*, ki se izdaja letno v vseh glavnih svetovnih jezikih, je bil objavljen članek o delovanju Ignacijevga doma duhovnosti kot primera dobre prakse.

LAIČNA SODELAVKA V EKIPU JEZUITOV

Ignacijev dom duhovnosti v Ljubljani je bil ustanovljen leta 1925 kot prvi dom duhovnih vaj na Balkanu, toda leta 1949 je bil s strani komunistične oblasti zaprt, stavba pa nacionalizirana. Ponovno je bil odprt 2009 in nudi duhovne programe in izobraževanja, v 17 sobah (32 postelj) letno gosti ok. 470 udeležencev duhovnih vaj in 800 zunanjih gostov oz. turistov. V ponudbi

programov, vodenju in vzdrževanju Doma sodeluje ekipa jezuitov, zaposlenih laikov in prostovoljcev.

Sonja Pungertnik

Z ignacijansko duhovnostjo sem se srečala v študentskih letih. To danes prepoznam kot sad Božje previdnosti, saj sem se prvih duhovnih vaj v tišini udeležila, ne da bi prav vedela, kam grem. Izkušstvo osebnega Boga je globoko zaznamovalo najprej mojo osebno, nato pa še poklicno pot. Prej oddaljeni neopredeljivi Bog je postal tu navzoč in zelo konkreten. Postal je Nekdo, ki komaj čaka, da ga spoznam in ki želi spoznati mene. Predvsem pa mi je takrat veliko pomenilo, da mi je pustil dvomiti. Mojo notranjost so v tistih letih pretresala težka vprašanja, povezana z mojo invalidnostjo. Rodila sem se namreč s hudo okvaro mrežnice, kar je pomenilo prirojeno slepoto. Močno se me je dotaknila Ignacijeva molitev iz, takrat seveda tega še nisem vedela, 23. točke DV. Vznemirjalo me je predvsem povabilo, da s svoje strani nimam rajši zdravja kot bolezni ... Na prvi pogled nekaj nemogočega, kar je v meni prebujalo celo jezo, je z dolgotrajnim okušanjem postalo vir notranje svobode.

Pri delu z ljudmi me je vedno bolj zanimal njihov duhovni svet. Vedno bolj sem čutila, da so psihološka in druge znanosti lahko le v pomoč pri prebujanju tistega, kar je Stvarnik položil v človeka in da le sodelovanje z Božjo milostjo vodi do uresničitve sebe. Svoje znanje s področja pedagogike in psihoterapije sem zato dopolnila z izpopolnjevanjem s področja duhovnosti in duhovnega spremljanja. Velik dar pri tem je bila neposredna izkušnja dela z jezuiti, pri katerih sem se kot organizatorica izobraževanja odraslih zaposlila pred trinajstimi leti. To je bil kar težak preskok, saj sem bila prej tri

leta zaposlena v šolstvu in sedem let v nevladni organizaciji. Potrebovala sem precej časa, da sem se kot laikinja znašla v okolju domala samih patrov. To, kar smo skupaj delali, je bilo zanje osnovno življenjsko poslanstvo, zame pa le služba, saj sem v prvi vrsti žena in mati. Ni mi bilo lahko postavljati mej glede delovnega časa, pa tudi vprašanja s področja delovno-pravne zakonodaje pri delodajalcu še niso bila udomačena, saj sem bila ena prvih redno zaposlenih laikov. Pri vsem me je zelo ovirala idealizirana podoba, ki sem si jo ustvarila o Cerkvi in zlasti o življenju redovnih skupnosti. Izhajam namreč iz tradicionalne katoliške družine, v kateri so Cerkev in duhovniki predstavljali nedotakljivo, da ne rečem »sveto« področje »nezmotljivih«. Težko sem tudi našla pravo mejo v odnosih in odgovornostih, kot sodelavka sem namreč vstopala v že oblikovano skupnost, pa ji sama ne pripadam in tudi nimam izkustva življenja v njej, ki Morda bi to lahko primerjali vstopu zunanjega sodelavca v družinsko podjetje, a je to le slab približek. Čeprav sem bila toplo sprejeta, sem se vedno počutila kot nekaj, kar ni čisto njihovo in tudi nikoli ne bo. Takrat sem si zelo želela njihove pomoči in podpore, a danes vem, da smo se vsega tega morali šele skupaj učiti. Ne bi bila poštena, če si ne bi priznala, da sem kar nekaj časa tudi iskala vlogo sebe kot ženske v kolektivu samih moških. To je v meni izzivalo kopico vprašanj, tako o doživljanju sebe kot ženske, kakor o poslanstvu ženske v družbi in Cerkvi. Še najmanj težav pa sem imela s tem, da sem zaposlena v Cerkveni ustanovi, čeprav je v okolju, kjer živim, tudi to neke vrste zaznamovanost, ki je ni vedno lahko nositi.

Vse to pa mi je bilo le v osebno in duhovno rast in stiske niso nič v primerjavi z blagoslovi, ki sem jih bila deležna v vseh teh letih. Preko dela in izobraževanj, ki smo jih organizirali, sem vpijala ignacijansko duhovnost. Počasi sem se pripravljala na poslanstvo duhovnega spremljanja in vodenja duhovnih programov. Bolje rečeno, Bog me je zorel. V Ignacijevem domu duhovnosti sem našla prostor, kjer se lahko dam na razpolago Bogu. Poleg duhovnega spremljanja posameznikov sodelujem pri izvajanju duhovnih vaj v vsakdanjem življenju in pri

usposabljanju duhovnih spremljevalcev, pripravljam programe za ženske in sem sovoditeljica celoletnega programa Šola odnosov in odpuščanja. To, da smem biti priča Božjemu delovanju in spremljati čudovite zgodbe odnosa med Bogom in posamezniki, čutim kot veliko milost. pred dvema letoma pa so mi jezuiti

zaupali tudi vodenje Ignacijevega doma. To je nov izziv, ki ga sprejemam z veliko odgovornostjo in ponižnostjo. Želim si, da bi bil kamenček, ki ga smem prispevati s svojim delom, skladen s celotno podobo pisanega mozaika jezuitske dejavnosti.

Ignacijanska duhovnost je preprosto postala del mene. Preko mene je duhovne vaje spoznal tudi moj mož in ni čudno, da je moj sin že pri osmih letih povedal, da sta v njegovem srcu skrita dva »strica«: eden, ki mu pravi, naj se zlaže in drugi, ki pravi, naj pove resnico. Hvaležna sem Bogu, da mi je dal spoznati ta velik dar, ki ga je človeštvu zaupal preko sv. Ignacija.

Moje prve duhovne vaje v tišini, 2018, Martin, 25 let

Duhovne vaje (za mlade), ki sem jih (drugod) obiskoval v preteklih letih, so večinoma izgledale tako, da se je na njih veliko govorilo (sedaj vidim, da zame čisto preveč ...) in premalo okušalo, kaj se dogaja v nas samih. Po takih duhovnih vajah sem prišel domov navdušen in poln energije, ampak je to navdušenje kmalu izginilo, ko so se pojavile prve težave.

Na ignacijanskih duhovnih vajah sem našel mir, ki sem ga iskal praktično celo letošnje poletje. Poleti sem mir iskal v psiholoških knjigah, med prijatelji, v športu ... In tudi, če sta od duhovnih vaj minila že dva tedna, ta mir, ki ga prinaša Jezus, sedaj še vedno čutim.

ADVŽ, Celje, 2019-2020, Eva, 18 let

Hvaležna sem, da sem se lahko srečevala s prijatelji, ki prav tako želijo poglobiti odnos z Bogom in se z njimi pogovarjala o Bogu in o molitvi ter tako odkrivala nova obzorja. Najbolj se mi je vtisnila Božja beseda: »Gospod je moja luč in moja rešitev, koga bi se moral bati? Gospod je trdnjava mojega življenja, pred kom bi moral trepetati? (Ps 27,1) Potrebovala pa bi še več srečanj, ki bi mi pomagala k bolj redni molitvi. 😊 Hvala voditeljem. S temi DV sem naredila nov korak v veri.